

6. KAPITOLA

„No, to mě...“ vykřikl jakýsi zavalitý chlapík a rázně kráčel směrem k Daphne, zatímco si vkládal do úst poslední sousto bochánku s cukrovou polevou. „Slečno Kingová! Jaké potěšení vás zase vidět. Vsadím se, že si to jaksepatří užíváte – další smrt, kvůli které můžete roztočit ta kolečka ve své hlavě!“

V jeho poznámkách nebyla ani špetka zlé vůle. Inspektor Marklow byl člověk, pro nějž sarkasmus či ironie představovaly neznámá zvířata, jimž se je třeba v zájmu vlastního bezpečí vyhýbat. Nebyl schopen přetvářky ani rafinovanosti; jeho naprostá neschopnost uplatnit takt, přislatit hořkou pilulku nebo vymýšlet polopravdy byla vlastnost, kterou lze u laika možná považovat za vznešenou, ale pokud je potřeba přelstít zločince a zanalyzovat drobné nuance v chování, tak se zrovna nehodí. Ten muž říkal, co si myslel, myslel si, co viděl, a následky a jemňůstky mu byly ukradené. Naneštěstí pro inspektora tento rys znamenal, že měl sklon říkat svědkům, že jejich výpovědi jsou jenom kecy, nebo okamžitě prozradit svá podezření potenciálním viníkům, čímž jim poskytl příležitost zbavit se jakýchkoli důkazů či zalátat díry v jejich alibi. Naštěstí pro Daphne to naopak znamenalo, že se s ní u šálku čaje bez výčitek svědomí dělil o střípky informací.

Seznámili se před osmnácti měsíci, když Daphne přišla na Scotland Yard se svou složkou důkazů o Sázející komtese, a od té doby mezi nimi vzniklo pohodové (a pro Daphne profesně

přínosné) přátelství. Minulý měsíc Daphne dokonce pozvali na křtiny Marklowova syna.

„Vskutku, inspektore Marklowe,“ odvětila. „I když bych měla říct, že ze smrti ubohého pana Stirlinga nemám žádnou radost. Tohle je pan Chester Harrison, podle všeho drahý přítel zesnulého.“

V tu chvíli se zdálo, že Chestera opustily síly. Daphne ho rychle uchopila za paže a podepřela ho.

„No ovšem, pochopitelně.“ Marklow si odkašlal. „Upřímnou soustrast. Podle toho, co mi řekl cestou z pekařství tenhle chlapík –“ ukázal na Donalda, „– se to zdá jasné jako facka: vypovědělo mu srdce, jak to u těchhle starších pánů velmi často bývá. Mrknu se na to, ale troufám si tvrdit, že do večera budu doma.“ Podíval se na své náramkové hodinky. „Poslední den před svátky. Jsou to Johnnyho první Vánoce, víte. Nessa si mě pěkně podá, jestli se dneska večer vrátím pozdě domů – chystáme se popít sherry a pojíst vánoční koláčky se sousedy –, tak se do toho pojďme pustit.“

Daphne se zamračila. Jasné jako facka – vypovědělo mu srdce? Co přesně Donald Hartforth Marklowovi řekl? Její zkušenosti s Marklowovými vyšetřovacími metodami jí napovídaly, že je až příliš ochotný vzít za bernou minci jakékoli svědectví, které mu někdo předhodí. I když by to Daphne rezolutně popřela, nedokázala zcela potlačit vzrušení, jež v ní bublalo. Halliday ji sem poslal, aby napsala povrchní propagační článku, a ona tu stojí pár metrů od mrtvého těla, s podezřeními, která mají dráždivě blízko k tomu, aby v její mysli v něco vykryštovala.

Marklow jí vysvětlil, že on a ten nervózní mladý strážník vedle něj budou muset provést předběžné ohledání mrtvolky, ale ještě předtím se přitočil k Daphne a zašeptal: „Je tu někdo slavný? Nessa by si ukousla levou ruku, jen aby dostala autogram od nějaké hvězdy.“